

A szeretet személytől személyhez vezet. Az első tennivaló tehát: elfogadni a másikat. Ez nem mindig könnyű. Elfogadni olyannak, amilyen. — S ha elfogadtuk, ahhoz is kell értenünk, hogy befogadjuk őt lelkünk mélyébe. Jézusban keressük az egységet, a lélekben egymásban élést. Keressük az alkalmat, hogy szívesen legyünk egymás társaságában, hogy őszintén feltárukozzunk és a másik feltárukozását szeretettel fogadjuk és befogadjuk. Adjuk tudtára: „Te jelentesz valamit a számomra” és én is jelen akarok lenni a te számodra, ahogyan igényled, ahogyan igényelsz engem. Veled vagyok, érted vagyok itt, ha befogadsz, szívesen élek benned, amint te is élheted bennem a magad életét. Ezért örömmel imádkozom veled, érted és távollétedben lelkeddel egyesülve. Így leszünk egy szív és egy lélek, így növekedik bennünk a számunkra legfontosabb, a szeretet. Így tölt el bennünket egyre jobban a szeretet és öröm lelke: a Szentlélek, és így kapunk szeretetben fogant erőt, részesülünk „bőséges kegyelemben”, hogy „hirdessük Isten szavát” és „nagy erővel” tanúsítsuk „Urunk, Jézus feltámadását”.

És így, nem „rendkívüli” kegyelmekkel és karizmákkal, hanem a mindenél „értékesebb adománnyal”, a „mindennél magasztosabb”, s ezért „rendkívülőbb” utat, a szeretet útját járva teljesedjünk ki személyes és közösségi kereszténységünkben.

Moór Imre

LEVELESLÁDÁNKBÓL

Kérdésekre válaszolunk

Mi az engesztelés? Az ember nem tudja megbántani Istent, a véges a végtelent. Akkor miért engeszteljen?

Érdekes, hogy az ember körömszakadtáig védi szabadságát, sőt függetlenségét. Az ezzel járó felelősséget azonban már nem akarja vállalni. Ezért próbál menekülni a lelkiismeretében fellépő büntudattól és, amely végső, Isten előtti felelősségének jele.

Az ember nagyon is véges lény, de lelkében mégis ablak tárul fel a végtelenre: legbensőbb lényege az abszolútra vágyik, értelmével s önmagát ajándékozó képességével bizonyos fokig mindent megközelíthet. Találkozhat tehát a Végtelennel.

Valóban nem bánthatja meg Istent úgy, hogy fizikailag okozzon neki fájdalmat. S lelki síkon is csak képletesen beszélhetünk fájdalomról Istennél. De az emberi szabadság rejtélyes valóságához tartozik, hogy állást foglalhat Istennel kapcsolatos viszonyában. Igennel vagy nemmel felelhet neki. S ez a nem a bűn. Az ember elfordulhat Istentől, bár evvel vesztébe rohan, mivel nem követi alapvető igényét: nem keresi az igazi Abszolútumot. Nemleges válasza, engedetlensége tükröződik büntudatában, hiszen többé-kevésbé világosan érzi, hogy céltalanná, értelmetlenné vált az élete. S ez végtelenül komoly dolog. Ezért találkozunk minden vallásban az ún. engesztelő áldozatokkal. Saj-

nos, néha eltorzult formában: a bűnös ember büntelen társát (gyermeket, szüzet) áldozta fel Istennek, hogy valamiképpen megszabaduljon a lelkét nyomó teherrel.

Isten annyira értékeli az embert, hogy tiszteletben tartja nemleges válaszáat is, szabad választásának torzszülöttjét. Ugyanakkor szereti őt, s mindent megtesz azért, hogy az ember valamiképpen mégiscsak Őfelé nyissa meg szíve szeretetét, s evvel elhagyja a kárhozatba vezető utat. Ennek a drámának megisméltlődő fejezeteit tárja elének a Biblia. Végső aktusában Jézus a főszereplő. Benne láthatjuk, hogy Isten mégsem vetette el az embert, jóllehet ez elhagyta az Istentől kirajzolt boldogság útját. Jézus nemcsak az örök Atya Fia, hanem valószínű ember is. Halált megvető szeretettel mondott igent, engedelmeskedett Atyjának. (Igazi az a szeretet, amely képes mindenre, még a halálra is másokért.) Elismerte Isten teljes, abszolút fenségét. Nem Jézus halála teszi az Atyának, hanem haláláig engedelmes szeretete: „Azért szeret az Atya, mert odaadom életemet . . .” (Jn 10,17).

„Jézus bünt nem követett el, hamisság nem volt szájában” (1Pét 2,22). „Vétkeinket saját testében fölvitte a fára, hogy meghaljunk a bűnnek, s az igazságnak éljünk” (uo. 24). A bűnösök barátja lett, hogy mindenki megszabadulhasson bűneitől, ha vele egyesül. Jézus, mint egy második Ádám, a bűnbeseit embernek nyújt lehetőséget, hogy visszatérhessen az isteni útra, ismét Atyjának nevezhesse az Istent. Egy „korporatív személyiség” szerepét is betöltötte – mondják a teológusok szent Pálnak a Rómaiakhoz írt levelére hivatkozva (Rom 5,12-19).

Amikor engesztelünk, mindenekeelőtt elismerjük, hogy a bűn bűn; végzetes szakítás Istennel. Amikor azonban erre rádöbbenünk, szeretettel fordulunk az Atyához. Megtehetjük, mert Jézus, a szeplőtelen kinyilvánítja: bűnbánatunkkal, a keresztség felvételével, a kiengesztelődés szentségével „képviseléséhez” tartozunk. Ez a lépés – ha igazán következetes – megköveteli, hogy mi is éppen úgy, haláláig tartó szeretettel vállaljuk az engedelmességet Istennel szemben. Egyszermind emberi szívünk törvénye, hogy ha Isten ennyire szeret minket, akkor – bár Jézusba „kapaszkodva” – saját magunk is „helyrehozzuk ballépésünket”. Be akarunk tehát kapcsolódni Jézus Szívének indítékaiába, jóvátévő életáldozatába: elvetjük azt, ami eddig a bűnbe vitt, azt szeretjük, amire Jézus példája és tanítása ösztönöz. Ezt a törekvést nevezzük engesztelésnek.

B. A.

A Szolgálat 72. számában olvastam Josef Müllner kitételét: „Szeretem ezt az imádságot (a rózsafüzért), de túlértékelése még ma is ellenszenves számomra. Főleg ha ilyeneket hallok: 'Már csak a rózsafüzér mentheti meg a világot!'” – Mi nem helyes ez utóbbi állításban? A fenti kitételek nem távolítják el inkább a gondolkodó keresztényeket a rózsafüzértől, mintsem közelebb vinnék hozzá?

Semmi esetre sem kívántunk közleményünkkel bárkit is eltávolítani a rózsafüzér imádkozásától. Ellenkezőleg: éppen az volt a célunk, hogy segítségére legyünk azoknak, akik nehézséget tapasztalnak ebben az imában. Saját lelki

életünkben is adódhat ilyen szakasz, de másoktól is igen gyakran halljuk, hogy ugyanannak az imaformának elmondása inkább elszórakoztatja mintsem felfrissíti őket. Főként pedig azok szoktak küzdeni a rózsafüzér imádkozásával, akik a keresztény élet peremére szorultak, vagy még csak közelednek a Krisztussal és a Szűzanyával való bensőségebb kapcsolathoz. Elsősorban ezeket tartottuk szem előtt írásunkban, mert lelkipásztori tapasztalatunk szerint az ilyen esetekben igen hasznosak az áthidaló próbálkozások.

Mi nem helyes a „Már csak a rózsafüzér mentheti meg a világot!” állításban? Mindenekelőtt azt a benyomást keltheti, hogy ez az egyetlen üdvös imádság, a többi egyáltalában nem, vagy csak kevésbé hatékony. A túlságosan leegyszerűsített, kisarkított fogalmazások könnyen félreérthetők, és éppen a kereső, Krisztushoz közeledni akaró személyek az ilyen állítás hallatára akadálytalán találhatják magukat szembe, ha még nem tudják kellőképpen értékelni a rózsafüzért.

Egy példa érzékeltetheti, hogy mit akarunk mondani. Ha mindenképpen egyszerűsíteni kívánunk, nem lenne helyesebb az állítás: „Egyedül a szentmise mentheti meg a világot: ebbe kell belekapcsolódnunk minden hívőnek!”? Krisztus rendelése szerint ugyanis az Eucharisztia alkotja közösségének nélkülözhetetlen és legmagasztosabb hálaadó, dicsőítő és engesztelő áldozati istentiszteletét. Ő maga jeleníti meg egyházában Atyjának bemutatott megváltói áldozatát. — Ne felejtsük el azt sem, hogy az Egyház hivatalos liturgiájába, istentiszteletébe iktatta a zsolozsmát.

Szép, evangéliumi szellemű s az Egyháztól is melegen ajánlott ima a rózsafüzér. Hitünk középpontjához, Krisztushoz vezet. Az ő életének titkairól elmélkedünk az Üdvözlőgyegek pergetésekor, az ő imáját visszhangozzuk a Miatyánkokban, s a Fiúval együtt imádjuk, dicsérjük az Atyát és a Szentlelket a Dicsőségek zengésében. De mégse vessünk követ azokra a testvéreinkre, akiknek szívét esetleg más imák ragadják meg. Ne értékeljük őket kevesebbre, ha talán nehézséget éreznek a rózsafüzér napi és megszokott formájának elimádkozásában, s ehelyett más imákat végeznek mély áhítattal és kitartó hűséggel. Az ilyen „túlértékelés” veszélyére utaltunk, ettől szeretnénk óvni magunkat és másokat.

Hitünk szerint a megváltás Jézus Krisztus áldozatának gyümölcse. Őt pedig az örök Atya küldte közénk, s emberként született Máriaától. Szűz anyja tisztelete tehát nélkülözhetetlen összetevője az evangéliumi üzenetnek. A rózsafüzér imádkozásával erősítsük magunkban ennek az örömhírnek főbb jeleneit s esdjük ki a békét földünkre. S mindezt igazi szeretetben: megbecsülve azokat, akik más utakat követnek Máriával, hogy Jézushoz jussanak.

(J. M.)

LEVELEK A MISSZIÓKBÓL

Csak röviden jelentkezhetek Indonéziából, ázsiai hazámból. Az öt és félhónapos európai csavargásra és sétálgatásokra már nincs időm visszagondolni. Visszapillantva meg kell állapítanom, hogy túl sok volt az élmény és talán intenzívebbek, mint az előző három szabadságom élményei az utóbbi 25 év folyamán. Már éreztem, hogy